

Обаче Теннисоневитѣ най-драгоцѣнни завѣти сѣ епископскитѣ му поеми; а най-дивната отъ тѣхъ е Енохъ Арденъ. Въ тази поема е разказана съдбата на единъ английски морякъ, отъ дѣтство до смъртъ. Дълъгъ животъ, още по-дълги и тежки неволи, но разказътъ за тѣхъ е късъ. Поетътъ ни въвежда прѣко въ сѣщността на работата. слѣдъ нѣколко реда, въ които майсторски е нарисувана картината, служаща за основенъ фонъ на дѣйствието. Той ни прѣдставя три дѣца — Енохъ Арденъ, сираче на загиналъ въ бури морякъ, Филипъ Рей, едничкиятъ синъ на воденичаря, и Анни Ли, най-хубавкото отъ малкитѣ момичета въ рибарското английско селце — прѣдставя ни ги на морскии брѣгъ въ дѣтинската имъ игра „на мжжъ и жена“. Момчетата често се скарватъ за първенство и Анни Ли, за да ги умири, прѣзъ сълзи имъ се врича да бѣде жена и на двамината. Въ тоя мотивъ е спотаенъ зародишътъ на по-нататѣкъ развитата драма. Слѣдъ време, вече на възраст, двамата момци задирятъ момата, но на Еноха се пада честъ да я вземе за своя другарка. Филипъ Рей остава само съ спотанена въ сърдце тѣга по своята изгора. Минаватъ се седемъ години, и Енохъ, диящъ своята прѣхрана, се впуска по море, по кораба, на който той се е наелъ работникъ, сполита крушение и той се намира изхвърленъ на непознатъ пустъ островъ, въ срѣдъ далечния океанъ. Върната му жена го чака тъкмо десетъ години, губяща отъ день на день надѣжда че ще го види пакъ. Гледайки нейнитѣ неволи и сиромашия, Филипъ Рей, таящъ още въ сърдце младежката си любовъ къмъ нея, ѝ прѣдлага женидба, на което, слѣдъ дълги размисли, тя склани. Думитѣ на Анни Ли, наивнитѣ думи на малкото момиче, че тя желае да бѣде жена и на двамината, се изпълнятъ. Съ дѣцата си тя се прибира при втория си мжжъ и почва новъ животъ. Слѣдъ десетъ години отъ корабкрушението, случайно минава корабъ край онзи пустъ островъ гдѣто Енохъ още живѣе, взема го отъ тамъ, и старъ и изнуренъ, го изнася на родния брѣгъ. Въ село никой го не познава. Той вижда своята порутена къща, съ залепено обявление на нея, че ~~та~~ се продава. Късна вечеръ се примъква той въ градината на воденицата и чрѣзъ освѣтления прозорець вижда Филипъ Рея, жена си и дѣцата охолно насѣдали около камината. Мощта, поддържала толкова неволни години духътъ му, го напуща. Неговитѣ земни дни сѣ прѣ-